

за която си мечтаехме: да прекараме един месец заедно – някъде, в хубаво, усамотено ъгълче, сами, без никакви познати...

Но, какво да се прави! Всичко имаме – доброто чувство, доброто желание... само пари нямаме!... А изглежда, че без тях май нищо не става... Ама, да не губим вяра: да сме живи и здрави пак да се видим – пък все нещо ще се нареди! – Какво друго можем да кажем. -

И така, до добро виждане, мили Ваньо. На тръгване ще ти се обадя пак, макар само с една дума; и на път от някъде ще ти се обадя.

Целувам те сърдечно

Л[иза]

Тази картичка ти бях писала в Дьерре, но останала непусната в чантата ми!

29.

Пощенска картичка от Венеция. Venezia-Lido – Grand Hôtel Excelsior dal mare:

Bulgarie

Sofia

Г-н Иван Бочев (адвокат)

Бул. Евлоги Георгиев 102

Венеция – Лидо. – 18. VI. 929

Ето ме и тук. Сега разбирам от къде е излязъл изразът: морето „като огледало“. – Ни най-малка гънчица, ни най-малко движение. – А цветовете – най-нежните и най-светлите. – Небето синьо, морето синьо, платната на лодките – бели и оранжеви. – Това пиша в Лидо, на терасата на баните. А Венеция – нищо по-хубаво до сега не съм видяла. Никога не съм изпитала по-голям възторг. – Утре в 6 ч. вечерта заминавам.

Л[иза]